

MARY
HIGGINS
CLARK

AŠ EISIU
VIENA

Alma littera

1.

Tėvas Eidenas Obrajanas išpažinčių klausydavo Manhatano Vakarų 31-ojoje gatvėje įsikūrusios Šv. Pranciškaus Asyžiečio bažnyčios kriptoje. Šis septyniasdešimt aštuonerių metų pranciškonas pritarė alternatyviam būdui teikti Atgailos sakramentą: užuot klūpojęs ant kietų klausyklos lentų ir slapstęsis už klausyklos grotelių, nuodėmes išpažįstantis žmogus drauge su juo sėdėdavo atgailos kambaryje.

Šis naujas būdas nepasitvirtindavo tik vienu atveju – kai jis nujausdavo, kad priešais sėdintis atgailautojas gali taip ir neišpažinti to, apie ką apgaubtas tamsos greičiausiai prabiltų.

Kaip tik tokia nuojauta jį ir aplankė šią žvarbią, vėjuotą kovo popietę.

Per pirmą valandą į kambarį teužsuko dvi moterys: uolios, devintą dešimtį įpusėjusios parapijietės, kurių nuodėmės, jei jų išvis kada būta, jau seniai išpirktos. Šiandien viena iš jų išpažino prisiminusi, kad būdama aštuonerių pamelavo mamai. Tąkart pasivaišinusi dviem keksiukais pasakė, kad vieną iš jų suvalgė jos brolis.

Kol laukdamas išpažintims skirto laiko pabaigos tėvas Eidenas kalbėjo rožinį, atsivėrė durys ir į kambarį įėjo liekna, iš pažiūros neseniai ketvirtą dešimtį pradėjusi skaičiuoti moteris. Neryžtingu veidu lėtai prisiartino prie kėdės priešais dvasininką, dvejodama atsisėdo. Šios moters pečius dengė palaidi kaštonų spalvos plaukai. Ji vilkėjo kailine apykakle pagražintą kostiumėlį, kuris akivaizdžiai buvo brangus, kaip ir odiniai aukštakulniai pusbačiai. Pasipuošusi tebuvo sidabriniais auskarais.

Kurį laiką tėvas Eidenas pagarbiai laukė. Moteriai vis nepraby-
lant, jis drąsindamas paklausė:

– Kuo galėčiau pagelbėti?

– Aš nežinau, nuo ko pradėti. – Moters balsas buvo sodrus,
malonaus tembro, ji kalbėjo be akcento.

– Man nepasakysite nieko naujo, – švelniai paramino tėvas
Eidenas.

– Aš... – Po trumpos pauzės žodžiai tiesiog pasipylė: – Aš ži-
nau, kad bus nužudytas žmogus, ir negaliu tos žmogžudystės su-
stabdyti.

Apimta siaubo, moteris akimirksniu uždengė burną delnu ir
pašoko nuo kėdės.

– Man nevertėjo čia rodytis, – sušnabždėjo ji. Netrukus dre-
bančiu balsu pridūrė: – Atleisk man, tėve, nes aš nusidėjau. Ma-
nimi jau pasinaudota vykdant nusikaltimą, o netrukus virsiu dar
ir žmogžude. Greičiausiai perskaitysit laikraščiuose. Nenoriu būti
bendrininke, bet sustabdyti per vėlu.

Apsisukusi ir žengusi penkis žingsnius, ji jau gniaužė durų ran-
keną.

– Palaukit, – vargais negalais stodamasis, pašaukė tėvas Eide-
nas, – pasikalbėkim. Aš galiu jums padėti.

Deja, ji jau buvo dingusi.

Gal ši moteris kenčia nuo psichozės, pagalvojo tėvas Eidenas.
Ar gali būti taip, kaip ji sakė? O jei taip, ką gi dabar daryti?

„Net jei ji tiesą sakė, aš bejėgis, – pagalvojo jis, vėl susmukda-
mas ant kėdės. – Nežinau nei kas ji tokia, nei kur gyvena. Man
belieka viltis, kad ji ne viso proto ir kažką išsigalvoja. Bet jei ji
nėra pamišusi, tai ganėtinai nuovoki, nes žino, kad esu susaistytas
išpažinties saugojimo priesaikos. Tikriausiai kitados buvo prak-
tikuojanti katalikė. Žodžiais, kuriuos ji man ištarė: „Atleisk man,
tėve, nes aš nusidėjau“, kreipiasi tikintys atgailaujantieji.“

Dar ilgai jis sėdėjo vienas. Tą pačią akimirką, kai moteris išėjo,
virš atgailos kambario durų automatiškai užsidegė žalia lempu-
tė – ženklas, kad laukiantis gali eiti į vidų. Tėvas Eidenas meldė
Dievo, kad ta jauna moteris sugrįžtų, bet ji nebeprasirodė.

Jo laikas atgailos kambaryje turėjo pasibaigti šeštą vakaro. Pralaukęs dvidešimt papildomų minučių, tėvas Eidenas prarado viltį, kad ji sugrįš. Apsunkęs ir nuo pragyventų metų, ir nuo nuodėmklausio naštos, tėvas Eidenas abiem rankom įsikibo į kėdės porankius ir atsargiai atsistojo, raukydamasis nuo veriančio skausmo artrito suniokotuose keliuose. Purtydamas galvą jis patraukė prie durų, bet stabtelėjo prie kėdės, ant kurios neseniai sėdėjo jauna moteris.

„Ta moteris nebuvo pamišusi, – pagalvojo jis. – Man belieka melsti, kad jeigu kažkas iš tiesų ketina įvykdyti žmogžudystę, ji paklausys savo sąžinės. Ji privalo užkirsti tam kelią.“

Atvėręs duris jis išvydo du žmones, degančius žvakes prie Šv. Judo statulos bažnyčios prieangyje. Dar vienas vyras, įkniaubęs veidą į delnus, klūpojo klaupte priešais Šv. Antano koplyčią. Tėvas Eidenas pasvarstė, ar nevertėtų to vyro paskatinti priėti išpažinties. Tada prisiminė, kad skelbiamas išpažintims skirtas laikas pasibaigė kone prieš pusvalandį. Galbūt šis vyras meldžia palaimos arba dėkoja už jau patirtą. Prie Šv. Antano koplyčios stabtelėdavo ne vienas bažnyčios lankytojas.

Tėvas Eidenas per prieangį priėjo prie durų, vedančių į vienuolyno koridorių. Jis taip ir nepajuto įdėmaus žvilgsnio. Vyras, kuris prieš akimirksnį skendėjo maldoje, dabar buvo atsigręžęs į tėvą Eideną ir, kilstelėjęs akinius nuo saulės, įdėmiai jį nužiūrino – ir žilus ruožus plaukuose, ir lėtą eiseną.

„Viduje ji užtruko mažiau nei minutę, – galvojo stebėtojas. – Ką gi ji papasakojo tam nukriošusiam kunigui? Ar galiu viltis, kad ji nespėjo išlieti jam visos širdies?“ Kažkas atidarė laukujes bažnyčios duris ir pasigirdo artėjantys žingsniai. Vyras akimirksniu krestelėjo akinius nuo saulės ant nosies ir pasistatė lietpalčio apykaklę. Jis jau buvo spėjęs nusirašyti nuo durų tėvo Eidenos pavardę.

– Ir ką gi man dabar su tavim daryti, tėve Obrajanai? – pykčio pritvinkusiu balsu tyliai sušnabždėjo irdamasis per tuntą į bažnyčią įvirtusių turistų.

Kol kas atsakymo į šį klausimą jis neturėjo.

Jis nežinojo ir to, kad visą laiką pats buvo stebimas. Bažnyčioje tuo pačiu metu lankėsi ir šešiasdešimt šešerių metų Elvyra Mihan, kadaisė dirbusi valytoja. Ji laimėjo keturiasdešimt milijonų dolerių Niujorko loterijoje ir dabar buvo ne tik mėnesinės skilties laikraštyje autorė, bet ir pripažinta rašytoja. Apsipirkusi Herald skvere ir eidama namo į pietinį Centrinio parko rajoną, ji užsuko ir į bažnyčią uždegti žvakės prie šv. Antano statulos ir paaukoti papildomos aukos labdaros valgyklai, mat buvo sulaukusi netikėtos honoraro išmokos už memuarų knygą „Seklė milijonierė“.

Prie koplyčios nužvelgusi iš pažiūros karštai besimeldžiantį vyrą, ji užsuko į Lurdo Švč. Mergelės Marijos grotą. Po kelių minučių Elvyra Mihan išvydo iš atgailos kambario išeinantį tėvą Eideną – seną draugą. Jau buvo bepuolanti prie jo pasisveikinti, bet pastebėjo, kad ką tik taip įnirtingai meldęsis vyras akimirksniu atsitiesė ir kilstelėjo akinius nuo saulės. Be abejonės, jis stebėjo tėvą Eideną, kuris artinosi prie durų į vienuolyną.

Elvyra iškart nuvijo mintį, kad šis vyras nužiūrinėja tėvą Eideną ketindamas pasiprašyti išpažinties. „Jis nori įsidėmėti, kaip atrodo tėvas Eidenas“, – nusprendė pamačiusi, kaip tas vyras netrukus vėl paslėpė akis po akiniais nuo saulės ir pasistatė lietpalčio apykaklę. Elvyra buvo be akinių ir tas vyras stovėjo pernelyg toli, kad gerai įžiūrėtum, bet ji nusprendė, kad žmogus bus daugmaž šešių pėdų ūgio. Nors jo veidą ir gobė šešėlis, Elvyra matė, kad jis gana liesas. Kai dirstelėjo eidama pro koplyčią, pasirodė, kad toje vešlių juodų plaukų kupetoje nepražilusi nė sruoga. Veidą tąkart jis buvo užsidengęs delnais.

„Į kito žmogaus galvą neįlįsi ir minčių neperskaitysi, – galvojo Elvyra, akimis sekdamą prašalaitį, kuris skubinosi prie artimiausių durų. – Bet sakyk, ką nori: kai tik tėvas Eidenas išėjo iš atgailos kambario, tas vyrukas greit baigė šneką su šventuoju Antanu, kad ir ką turėjo jam pasakyti.“

2.

„Kovo dvidešimt antroji. Jei mano Metju vis dar gyvas, šiandien jam sueina penkeri“, – vos atmerkusi akis pagalvojo Zana Morland. Dar ilgai ji sustingusi gulėjo lovoje, vis braukdama skruostais byrančias ašaras, kurios ir veidą, ir pagalvę drėkino beveik kiekvieną naktį. Laikrodis ant naktinio stalelio rodė penkiolika po septynių. Ji pramiegojo beveik aštuonias valandas. Žinoma, vien dėl to, kad eidama gulti padarė retą išimtį ir leido sau išgerti migdomųjų. Bet mintys apie Metju gimtadienį jai neleido sudėti bluosto visą savaitę.

Ji prisiminė kelias nuotrupas iš pasikartojančio sapno, kaip ieško Metju. Vėl klajojo Centriniam parke – vis dairėsi, šaukė jį vardu, maldavo, kad atsilieptų. Slėpynės buvo mėgstamiausias jo žaidimas. Sapne ji vis kartojo sau, kad iš tikrųjų jis nepradingo. Tik slepiasi.

Bet jis pradingo.

„Jei tik tądien būčiau atšaukusi susitikimą“, – milijonąjį kartą priekaištavo sau Zana. Tifanė Šilds, auklė, prisipažino, jog pastąčiusi vežimėlį taip, kad saulė nespigintų miegančiam Metju į akis, ir pasiklojusi apklotą ant žolės netrukus ir pati užmigo. Kad Metju dingo iš vežimėlio, pastebėjo tik pabudusi.

Iš laikraščių sužinojusi apie pradingusį mažylį, policijai paskambino liudytoja. Garbaus amžiaus moteris sakė su vyru tame pačiame parke vedžiojusi šunį ir pastebėjusi tuščią vežimėlį. Liudytojos nurodytas laikas ir laikas, kurį policijai sakė auklė, pasakodama apie tą akimirką, kai pabudusi dirstelėjo į vežimėlį, skyrėsi beveik pusvalandžiu. „Tada man netoptelėjo į visa tai atkreipti dė-

mesio, – krintosi moteris. – Maniau, kad kažkas – galbūt mama – nusinešė vaikelį į žaidimų aikštelę. Man net nekilo mintis, kad toji mergaitė tuo metu turėjo sergėti vaiką. Ji miegojo lyg užmušta.“

Po kurio laiko Tifanė prisipažino, kad Metju vežimėlyje užsnūdo dar namie, todėl ji nusprendė nevargti ir neprisegė jo diržais.

„Galbūt Metju iš vežimėlio išlipo pats, o tai pastebėjęs kažkas paėmė vaiką už rankos ir tiesiog nusivedė? – Šį skausmingą klausimą Zana sau buvo uždavusi jau ne kartą. – Tokie išgamos juk tyko už kiekvieno kampo. Viešpatie, meldžiu, kad tik to nebūtų.“

„Metju nuotraukos mirgėjo visuose šalies laikraščiuose ir internete. Vyliausi, kad vaiką pagrobė koks nors keistuolis vienišius ir pernelyg išsigandęs nedrįsta iškart jo grąžinti. Tikėjausi, kad po kurio laiko pagrobėjas vis dėlto įsidrąsins ir paliks mano berniuką kokioje nors atokioje saugioje vietoje, kad jis netrukus būtų rastas, – krintosi Zana. – Praėjo jau dveji metai, bet jokių Metju pėdsakų taip ir neaptikta. Jis turbūt manęs jau net nebeprisimena.“

Lėtai atsisėdusi lovoje, ji krestelėjo nuo pečių ilgus kaštonų spalvos plaukus. Nors Zana reguliariai sportavo, jos lieknas kūnas buvo sukaustytas, jį nuolatos sopėjo. „Ne kas kita, o įtampos padariniai, – paaiškino jai gydytojas. – Juk nerimas tavęs nepaleidžia dvidešimt keturias valandas per parą.“ Nuleidusi kojas ant grindų, ji pasirąžė, atsisotojo ir žengė prie lango. Kurį laiką pasigėrėjusi ryto šviesoje skendinčia Laisvės statula ir Niujorko uostu, uždarė langą.

Šį butą Zana išsinuomojo praėjus pusmečiui po Metju dingimo, būtent dėl kerinčio vaizdo pro langą. Ji nebegalėjo tvirti Rytų 86-osios gatvės bute, kur apleistas vaiko kambarys – su Metju lovyte, žaisliukais – kasdien draskė širdį.

Tada Zana taip pat suprato privalanti bent jau pabandyti grąžinti savo gyvenimą į įprastas vėžes ir pradėjo vis daugiau jėgų ir laiko skirti nedideliame interjero dizaino verslui, kurio ėmėsi tada, kai juodu su Tedu pasuko skirtingais keliais. Jų su Tedu santuoka buvo tokia trumpalaikė. Kai skyrėsi, Zana net neįtarė, kad jos iščiose jau spėjusi užsimegzti nauja gyvybė.

Prieš ištekėdama už Tedo Karpenterio Zana dirbo žymiojo dizainerio Bartlio Longo vyriausiąja asistente. Jau tuomet buvo pripažinta viena iš kylančių dizaino žvaigždžių.

Vienas kritikas, kuris žinojo, kad išėjęs ilgų atostogų Bartlis jai buvo patikėjęs svarbų projektą, straipsnyje liaupsino Zanos sugebimą parinkti medžiagas, spalvas ir baldus taip, kad jų derinys puikiai atitiktų namų savininko skonį ir gyvenimo būdą.

Uždariusi langą, Zana sparčiai žengė prie spintos. Jai patiko miegoti šaltame kambaryje, bet ilgi naktiniai marškiniai menkai saugojo nuo skersvėjų. Šiandien Zana tyčia dienotvarkę susidėliojo taip, kad viską tektų daryti paskubomis. Ji pagriebė seną susiaučiamą chalata, kurio Tedas tiesiog negalėjo pakęsti ir kuri juokaudama retsykiais vadindavo savo kokonu. Šis rūbas turėjo ypatingą reikšmę. Pakilusi iš lovos ir akimirksniu sukaustyta kambario žvarbos, ji skubėdavo apsisiausti šiuo chalatu, kad patirtų palaimingą šilumą. Iš žvarbos į šilumą. Iš tuštumos į pilnatvę. Staiga Metju vėl su ja. Čia. Namuose. Jos glėbyje. Metju nenustodavo prie jos glaustęsis, kai tik ji įsisupdavo į šį chalata.

„Deja, ši rytą mudu slėpynių nebežaisime, – pagalvojo ji, mazgydama diržą ir spirdamasi į šlepetes. Gerklę ėmė spausti ašaros. – Jei Metju pats išlipo iš vežimėlio, ar ketino žaisti slėpynių? Juk kas nors tikrai būtų pastebėjęs neprižiūrimą vaiką. Kiekgi laiko jis praklaidžiojo aplinkui, kol kažkas pagriebė jį už rankos ir nusitempė į šalį?“

O juk visa tai įvyko neįprastai karštą birželio dieną, kai parkas buvo pilnas kitų vaikų.

„Vyk šią mintį šalin“, – paliepė sau Zana. Per koridorių nuėjusi į virtuvę, ji iškart pasuko prie kavos aparato. Jis buvo nustatytas septintai ryto, tad kavinukas jau buvo pilnas. Įsipylusi kavos, ji atidarė šaldytuvą pasiimti lieso pieno ir vaisių salotų, kurių buvo nusipirkusi iš netoliese įsikūrusios maisto prekių parduotuvės. Kiek pasvarsčiusi, nusprendė salotų neliesti. „Tik kavos, – pagalvojo, – šiuo metu aš nieko kito nenoriu. Žinau, kad reikia pasistengti valgyti daugiau, bet šįryt man tai rūpi mažiausiai.“

Gurkšnodama kavą Zana mintyse peržvelgė darbotvarkę. Užsukusi į savo biurą, ji netrukus turės skubėti į susitikimą su architektu, suprojektavusiu prašmatnų daugiaaukštį prie Hadsono upės. Juodu aptars galimą užsakymą – trijų butų daugiaaukštyje dekoravimą. Tai svarbus užsakymas, kuris atidarytų daug durų.

Pagrindinis Zanos varžovas – Bartlis, jos buvęs darbdavys. Zana žinojo, jog Bartlis ne juokais išsikeičė, kad ji, užuot grįžusi dirbti pas jį, nusprendė pradėti savo verslą.

„Gal tu mane ir daug ko išmokei, – mintyse į Bartlį kreipėsi Zana, – bet, dievaži, nebeturėjau jėgų toliau taikstyti su tavo bjauriu būdu. Ką jau ir bekalbėti apie tas nesibaigiančias seksualines priekabas.“ Ji kaipmat užgniauzė prisiminimą, kaip tądien nebesusitvardė ir pratrūko Bartlio kabinete.

Įsinešusi kavos puodelį į vonios kambarį, Zana pastatė jį ant vonios lentynėlės ir įlipo į dušo kabiną. Pamažu garuojantis vanduo atpalaidavo įsitempusius raumenis. Užpylusi šampūno ant plaukų, ji ėmė masažuotis galvą tvirtai spusčiodama pirštų galiukais. „Vienas iš daugelio būdų sumažinti įtampą, – pašiepiamai pagalvojo. – Deja, man įtampą sėkmingai būtų galima sumažinti tik vienu būdu.“

„Vyktą mintį“, – vėl paragino save.

Šluostydamosi rankšluosčiu, Zana pagaliau įgavo pagreitį. Vikriai nusausinusi plaukus, ji kaipmat vėl įsisupo į chalata ir greitai pasidažė – tik blakstienų tušu ir lūpų blizgiu. „Metju paveldėjo Tedo akis, – pagalvojo ji, – tas įstabias tamsiai rudas akis. Aš ne kartą jam dainavau dainą apie gražiąsias rudas akis. Jis buvo tikras baltapūkis, bet kelias rausvas sruogas jo plaukuose jau buvo galima aptikti. Įdomu, ar jis, kaip ir aš vaikystėje, taps raudonplaukis? Tuomet nekenčiau savo plaukų. Mamai skundžiausi, kad atrodau kaip Anė iš Žaliastogių – liesa lyg stagaras ir dar siaubingais morkų spalvos plaukais. Bet mano berniukas pavirtęs raudonplaukiu būtų tik dar mielesnis. Tąkart mama atsakė, kad kai Anė suaugo, jos kūnas moteriškai papilnėjo, o plaukai įgavo sodrų tamsaus kaštono atspalvį. Juokaudama mama mane retsykiausiai vis pavadindavo Ane iš Žaliastogių.“ Tai buvo dar viena mintis, kurią šiandien ji privalėjo nuvyti kuo greičiau.

Tedas primygtinai prašė, kad šįvakar juodu susitiktų vakarienės. Tik jie, nieko kito. „Melisai tai neužklius, – patikino jis telefonu. – Aš noriu mūsų berniuką prisiminti su žmogumi, kuris vienintelis supranta, kaip aš jaučiuosi per savo sūnelio gimtadienį. Prašau, Zana.“

Juodu sutarė susitikti pusę aštuonių vakare „Four Seasons“ viešbutyje. „Vienintelis Baterio parko rajono trūkumas tas, kad spūstyse tenka gaišti kaskart, kai reikia iš namų nusigauti į miesto centrą ir priešingai – iš miesto centro grįžti atgal. Aš nenoriu vargti ir į miesto centrą grįžti vien tam, kad namie persirengčiau. Kita vertus, nenoriu vakarinių drabužių neštis į biurą. Užsivilksiu tą juodą kostiumėlį kailine apykakle. Jis pakankamai prašmatnus ir tiks vakarui.“

Praėjus penkiolikai minučių, ji jau stovėjo gatvėje. Aukšta, liekna trisdešimt dvejų metų moteris vilkėjo kailine apykakle papuoštą kostiumėlį, avėjo aukštakulnius pusbačius, dėvėjo akinius nuo saulės ir rankoje gniaužė žinomo prekių ženklo rankinę. Jos palaidi, pečius dengiantys kaštonų spalvos plaukai plaikstėsi vėjyje. Nužengusi nuo šaligatvio, ji kilstelėjo ranką stabdydama taksį.

3.

Apie įtartiną vyrą, kuris stebėjo iš sutaikinimo kambario išeinantį jų draugą tėvą Eideną, Elvyra Viliui papasakojo dar vakar, kai juodu vakarieniavo. Šįryt prie pusryčių stalo ji vėl apie tai prabilo.

– Vili, šiąnakt aš tą vyrą regėjau sapne, – prisipažino ji, – o tai ženklas, nepranašaujantis nieko gero. Kai koks nors žmogus aplanko mane sapne, iškart lauk nelaimių.

Jie gyveno bute Centrinio parko rajone. Vis dar įsisupę į chalaus, sėdėjo jaukiai įsitaisę prie apskrito stalo valgomajame. Elvyra jau buvo spėjusi atkreipti Vilio dėmesį, kad šiandien oras kaip tik toks, kokio ir galima tikėtis kovą – šaltis ir žvarba. Stiprūs vėjo gūšiai tarškino balkono baldus ir pro langą buvo matyti, kad Centrinis parkas beveik tuščias.

Vilis meiliai nužvelgė kitapus stalo sėdinčią moterį, su kuria santuokoje buvo pragyvenęs jau keturiasdešimt penkerius metus. Daug kas pastebėdavo išorinį Vilio panašumą į legendinį parlamentarą Tipą Onilą. Jis buvo aukštas vyras, kurio galvą puošė sniego baltumo plaukų kupeta ir kuris, pasak Elvyros, į pasaulį žvelgė paties tyriausio mėlio akimis.

Žiūrėdamas į Elvyrą, Vilis visada matydavo pačią dailiausią moterį. Jis nepastebėdavo, jog Elvyros kūnas, nesvarbu, kiek ji stengdavosi jį dailinti, ap sunkęs nuo papildomų penkių ar dešimties kilogramų. Jo akys niekada neužkliūdavo už plaukų šaknų, kurios pražildavo po savaitės nuo dažymo. Šiuo metu Elvyros plaukai buvo sušvelninto tono rausvai rudos spalvos. Ne be plaukų stilisto pagalbos, žinoma. Kadaise, dar prieš jiems laimint lote-

rijoje, Elvyra plaukus dažydavosi pati, palinkusi virš vonios kriauklės Kvinso rajono bute, kur juodu gyveno. Tais laikais jos plaukai buvo liepsnojančio raudono atspalvio.

– Mieloji, sprendžiant iš to, ką man pasakojai, tas vyras veikiausiai kaupė drąsą išpažinčiai. Pamatęs tėvą Eideną, jis turbūt taip atidžiai žiūrėjo bandydamas apsispręsti, priėti ar ne.

Elvyra nepritariamai purtė galvą.

– Man pasirodė, kad jis turėjo kitokių kėslų. – Kilstelėjusi arbatinuką, ji išpylė antrą puodelį arbatos. Staiga jos išraiška pasikeitė. – Žinai, šiandien mažojo Metju gimimo diena. Jam būtų sukakę penkeri.

– Galbūt jam ir sukanka penkeri, – patikslino Vilis. – Elvyra, ir mane retsykiais aplanko nuojautos. Man atrodo, tas berniukas, kad ir kur jis būtų, vis dar gyvas.

– Apie Metju mes kalbame taip, lyg jį pažinotume, – atsiduso Elvyra, saldindama arbatą.

– Aš ir jaučiuosi taip, lyg mudu jį pažinotume, – tvirtai pasakė Vilis.

Kurį laiką jie sėdėjo tyloje, mintimis sugrižę į tą pačią akimirką, kai beveik prieš dvejus metus Elvyra sulaukė Aleksandros Morland skambučio. Straipsnis apie dingusį berniuką, kurį Elvyra parašė „The New York Globe“, buvo ką tik pasirodęs internete. „Ponia Mihan, – tąkart telefonu į Elvyrą kreipėsi Zana, – sunku apsaakyti, kokie dėkingi mudu su Tedu jums už straipsnį. Jei Metju pagrobtas žmonių, kurie taip tikėjosi įgysiantys sūnų, jūsų straipsnis jiems padės suvokti, kaip beprotiškai Metju ilgisi jo tikrieji tėvai. Galbūt tie žmonės apgalvos jūsų pasiūlymą ir paliks Metju kokioje nors saugioje vietoje, kur nėra stebėjimo kamerų. Jūsų straipsnis gali viską pakeisti.“

Tąkart šios nepažįstamos moters skausmas Elvyrai nepasirodė svetimas. „Vili, ta vargšėlė neturi nei brolių, nei seserų, o jos tėvai žuvo avarijoje važiuodami pasiimti jos iš Romos oro uosto. Su vyru ji išsiskyrė dar prieš susivokdama, kad laukiasi. Dabar štai, dar ir jos sūnelis pradingo. Tikriausiai ji jau pasiekė tą ribą, kai ryte nebeturi nei jėgų, nei noro pakilti iš lovos. Aš jai pasakiau,

kad nesidrovėdama su manimi susisiektų, jei kada norės iš širdies pasikalbėti, bet žinau, kad ji neskambins.“

Po kurio laiko šeštame „The New York Post“ puslapyje Elvyra perskaitė, kad Zana Morland, kuri, atrodytų, yra prakeikta likimo, grįžo prie darbo ir Rytų 58-ojoje gatvėje įsteigė savo interjero dizaino įmonę – „Morland interjerai“. Elvyra iškart pranešė Viliui, kad jų namų interjeras bus atnaujinamas.

– Mūsų namai atrodo visai neblogai, – tąkart bandė prieštarauti Vilis.

– Gal ir neblogai. Vis dėlto, Vili, prieš šešerius metus įsigijome šį butą jau visiškai apstatytą. Kalbant atvirai, supama šitos baltumos – baltų užuolaidų, baltų kilimų, baltų baldų – aš retsykiaus jaučiuosi taip, lyg gyvenčiau zefyre. Besaikis išlaidavimas, žinoma, yra nuodėmė, bet man atrodo, kad šiuo atveju vertėtų padaryti išimtį.

Padarę išimtį, jie ne tik atnaujino namų interjerą, bet ir susibičiuliavo su Aleksandra (Zana) Morland. Elvyra ir Vilis tapo antrąja Zanos šeima, tad jie matydavosi gan dažnai.

– Ar pakvieteį Zaną vakarienės? – paklausė Vilis. – Jai juk šiandien tikrai nelengva.

– Pakviečiau, – atsakė Elvyra. – Iš pradžių žadėjo ateiti. Netrukus vėl paskambino ir pasakė, kad vakarienės ją pakvietė ir buvęs vyras. Ji jautė pareigą su juo susitikti. Neišdrįso pasakyti „ne“. Juodu vakarieniaus „Four Seasons“ viešbutyje.

– Nieko keisto, kad per Metju gimtadienį jie ieško vienas kito paguodos.

– Bet juk juodu bus apsupti žmonių, o viešumoje Zana niekada neleidžia sau pasirodyti pernelyg emociinga. Aš vis dar viliuosi, kad kada nors kalbėdama apie Metju ji staiga ims ir leis sau praverkti. Zana niekada neverkia. Net ir prieš mūsų.

– Neabejoju, kad ji praradojo ne vieną ir ne dvi naktis, – atsakė Vilis, – ir pritariu, kad vargu ar jai vertėjo šįvakar susitikti su buvusiu vyru. Juk pati Zana mums prasitarė, kad Karpenteris jai taip niekada ir neatleido už tai, jog ji patikėjo Metju tokiai jaunai auklei. Tikiuosi, jis sugebės apie tai neprasižioti per Metju gimtadienį.

– Jis yra – arba buvo – Metju tėvas, – atsakė Elvyra. Žodžiai, kuriuos ji ištarė netrukus, buvo skirti ne tiek Viliui, kiek jai pačiai: – Sprendžiant iš to, ką esu skaičiusi, tokiais atvejais vienas iš tėvų, net jei pagrobiant vaiką jo nebuvo šalia, visada prisiima kaltę ir ima sau priekaištauti – ar dėl neatidžios auklės, kurią pasamdė, ar dėl to, kad tądien nepasiliko namie. Vili, dingus vaikui, žmonės visada ieško progų ką nors apkaltinti. Viliuosi, Dievas išklausys mano maldas ir šįvakar Tedui Karpenteriui užteks stiprybės pasivaišinus pora taurių nepradėti vėl dėl visko kaltinti Zanos.

– Brangioji, tik neprišauk bėdos taip bekalbėdama, – perspėjo Vilis.

– Pasistengsiu. – Kiek padvejojusi, Elvyra nusprendė sukrimsti antrą apskrudintos bandelės pusę. – Vis dėlto, Vili, privalai pripažinti, kad nuojauta manęs niekada nepaklaidina. Jei nujaučiu ką blogo, visada sulaukiu nelaimės. Ir šįkart aš tiesiog žinau – žinau, o ne nujaučiu, kad ir kaip neįtikimai tai skambėtų, – netrukus likimas Zanai vėl atsuks nugarą.